

[Bouet.]

Diskussion, og jeg skal derfor kun svare paa nogle enkelte af de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte, idet jeg dog med det samme maa konstatere den intime Overensstemmelse, der i dette Tilfælde er mellem den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Stauning, hvilket ses af den varme Tak, som det ærede Medlem rettede til Ministeren for hans skarpe Afvisning af vort Forslag.

Maa jeg for øvrigt i Anledning af det ærede Medlems yderligere Bemærkning, at det var en slem Dosis, den højtærede Indenrigsminister serverede mig som Repræsentant for Støttepartiet, sige, at vi er jo efterhaanden vant til ikke saa lidt fra Indenrigsministerens Side, men maa jeg tillade mig at minde om, hvorledes Forholdet i sin Tid var under Ministeriet Stauning; jeg synes ikke, det var engleblide Toner, som den Gang lød mellem Socialdemokratiet og det daværende Støtteparti, de Radikale. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. Stauning har nogen Grund til at ironisere over, at der kan falde nogle knubbede Ord mellem Partier, som paa visse Omraader samarbejder. Det er for Resten ikke længere siden end i Gaar, at det ærede Medlem Hr. Sundbo udtalte, at det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som svang Knaldepisken over Regeringen og Venstre — i Dag er Forholdet altsaa det omvendte, nu er det Indenrigsministeren, som svinger Knaldepisken over os. Det er altsaa, ligesom det passer — til hvilken Side hver anden Gang!

Jeg har sagt, at det ærede Medlem Hr. Bindslev og jeg ikke har noget Ansvar for Københavns Kommunes Ledelse. Jeg tvivler meget om, at det ærede Medlem Hr. Stauning har Ret i, at jeg kunde blive idømt en Bøde, hvis der af en eller anden Grund blev Gæld indenfor Kommunalbestyrelsen som Følge af det vedtagne Budget, naar man i Forvejen saa kraftigt har givet til Kende, at man ikke er enig i, at dette Budget kan holde, og har manifesteret denne Stilling ved at stemme imod Budgettet; og jeg vil da oprigtigt haabe, at den Betragtning, jeg her gør gældende, maa holde, for ellers vil det gaa mig ilde, hvis den Borgmester, som svarer til Sogneraadsformanden, altsaa Hr. Hedebo, rendte med Kassen. Saa slap jeg jo ikke med 10 000 Kr., og jeg er ikke saa formuende, som det lader til, at visse Socialdemokrater er, for hvem det er forholdsvis nemt at klare 10 000 Kr. Men jeg haaber nu ikke, der er noget at frygte, hver-

ken i Retning af at jeg kunde blive dømt, eller at Finansborgmesteren i København skulde vise sig ikke at være den Tillid værdig, man viser ham.

Med Hensyn til Henvendelsen til Regeringen i Anledning af Arbejdsløshedsloven vil jeg gerne sige, at jeg ikke har sagt, vi blev overrumplede, men at man fra Flertallets Side forsøgte en Overrumpling, at jeg meget kraftigt protesterede derimod, og at jeg endelig under Behandlingen af det Forslag, som blev vedtaget, paa det bestemteste hævdede, at der i Vedtagelsen ikke laa nogen Kritik. Og maa jeg dertil føje, at Flertallets Ordfører, Redaktør Marinus Christensen, Gang paa Gang sagde det samme: at ved at give Tilslutning til dette Forslag bandt man sig ikke til en Kritik, thi det var et ganske upolitisk Forslag, som kun tog Sigte paa Københavns Kommunes særlige Forhold i den givne Situation. Og jeg vil gerne pege paa, at før Oktober havde vi jo ogsaa arbejdsløse i København, vi har ogsaa de foregaaende Aar udbetalt adskillige Millioner til de arbejdsløse, saaledes at den Stilling, Københavns Kommune var i, ikke alene var en Følge af den sidst vedtagne Arbejdsløshedslov, men ogsaa en Følge af den tidligere.

Den højtærede Indenrigsminister sagde til mig, at det klædte mig ikke at stille mig i Positur her paa Talerstolen, og det skal jeg saamaend indrømme ham, for jeg er ikke Skuespiller; men jeg har heller ikke stillet mig i Positur, fordi jeg gjorde den Bemærkning, at jeg ikke var en absolut Tilhænger af dem, som mente, at Nedsættelsen af Arbejdslønnen var det eneste saliggørende. Det er jo en Mening, som er ganske naturlig, og som man kan se fremsat i Bladene; jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke har set den ogsaa i adskillige Venstreblade. Dermed har jeg dog ikke sagt noget, som kunde foranledige den højtærede Indenrigsminister til at komme med den skarpe Bemærkning, at jeg ikke skulde stille mig i Positur. Det skulde vel ikke være den daarlige Samvittighed, som har faaet Ministeren til at fremsætte denne mindre vel overvejede Udtalelse, synes jeg, i Anledning af min forholdsvis uskyldige Bemærkning.

Og maa jeg dertil føje et Spørgsmaal, nemlig dette: hvad har den højtærede Indenrigsminister gjort for at bøde paa Arbejdsløsheden? Hvilke Foranstaltninger har han foretaget, og hvilke Forslag har han fremsat? Jeg vil kun ganske kort pege paa, at fra vor Side er der fremsat Forslag, som vilde kunne medvirke til at